

Kék remény

A sokadik sóhaj. A nő tempója egyre gyorsult. Vili már nem tudta lassítani a folyamatot, mindig ez történik, ha ő van alul. Már végképp úgy érezte, hogy nem ura a helyzetnek, a kezét sem bírta felemelni. Ilyen körülmények között várta Vili, hogy beteljesüljön férfi sorsa. Vagy mégse? Nem, mert valami felébresztette. Vili ekkor, széttárt lábakkal, enyhe nyomást érzett húgyhólyagja tájékán. Óvatosan felébredt, körülnézett, de nem talált senkit a szobában. Miközben a kloxyó felett álldogált, eszébe jutottak álmái, de ekkor egy újabb érzés kerítette hatalmába. Nagyon vágyott már jéghideg sörére, ez kellett ahhoz, hogy kitisztuljon elméje, és elkezdje a napot. Így üdvözölte Vili a reggelt. Kisgatyában és nagyokat nyelve, miközben csodálta az erkélyen a hegyeket. Vili házmester volt Észak-Olaszország egyik szállodájában. Gyakran volt honvágya, amikor Magyarországra gondolt, de úgy érezte, lehúzó még itt egy pár évet. Mikor eszébe jutott a főnöke, maga elé köpött, majd lehajtotta sörét. A mai nap kellemes érzésekkel töltötte el. Születésnapja volt.

Vili felvette egyenruháját, és széles mosollyal köszöntötte kollégáit a folyosón. Horvát, román, magyar szobalányok, pincérnők, szakácsok igyekeztek mindenfelé. A szálloda „gyűjtőhelye” volt a különböző nemzetiségeknek. Előfordult már itt olyan, hogy a szerb hazafi szakács nekiment egy konyhakéssel az albán mosogatófiúnak, mert a harcmezőn képzelte magát. Általában véve viszont elmondható, hogy a külföldi alkalmazottak nem zavarnak sok vizet. A szálloda tulajdonosai azért preferálják őket, mivel bírják a strapát, és viszonylag könnyen alávetik magukat a „nagylelkű” főnökök akaratának. Ezzel szemben a hátukat vakargató, léha viselkedésre hajlamos olaszok nem szívesen túlóráznak, és minden kisebb szabálytalanságért szót emelnek, mivel úgy érzik, őket „védi” a törvény.

Amikor Vili belép a szálloda éttermébe, nyomban lesül a vigyor a képéről, mert meglátja *Rókafejtűt*, de azért illedelmesen köszönti őt jó házmesterhez illően. Rókafejtűnek nevezték el a szálloda főnökét Vili kollégái. Oly ravasz, akár a róka, szóval, ha nem vigyázol vele, átbasz. Mira rákacsintott Vilire az egyik asztaltól, és magához hívta.

– Holnap szabad vagyok, elvihetnél a tengerpartra – mondta neki kéjelegve.

Vili el sem hitte, hogy Mira végre széteszi azt, amit szét kell tenni, és mindkettőjüknek jó lesz. De Vili még nem tudta, mi vár rá. Mira gyakorta szórakoztatta magát azzal, hogy először jól feltűzelte a körülötte levő férfiakat, és aztán meg nem adott nekik.



Vili kollegái elvonultak, hogy megbeszéljék az esti partit, amit neki szerveztek. Lali feladata volt megvenni Vili ajándékát, amire közösen dobtak össze. Elővette a dobozt, ez állt rajta: „Pajkos háziasszony”.

– Megnézted, milyen anyagból gyártották? Jó minőségű latex, vagy valami silány? – kérdezték. Lali ekkor konstataálta, hogy a gyengébb minőségű guminót választotta, és magyarázkodni kezdett, hogy ennyi pénzből ez jutott.

– Ah, nem mindegy az végül is?! Hisz úgyis szétbassza... – mondta Sorina, lezárva ezzel az ügyet.

Este összegyűltek hát egy kis teremben, hogy egy szerény összejövetel keretében köszöntsék Vilit. Ekkor Antonietta, az olasz pincérnő odalépett hozzá. A segítőkész férfikollégák megtanították Antoniettát, mit kell mondani akkor, ha valakit felköszöntenek, és ő egész nap azt az egy mondatot gyakorolta magyarul.

– *Vili, ma jeste leszoplaak* – mondta Antonietta lelkesen. Amikor észrevette, hogy Vili sokkoló arckifejezéssel néz rá, megjedte, hogy valamit rosszul mondott, de ekkor már mindenki hangosan nevetett. A kollégák felfújták a Pajkos háziasszonyt, elnevezték Pamelának, és megállapították, hogy nem is fest olyan rosszul.

Vili sokáig gondolkodott a szobájában ülve, miután hazatért. Mirára gondolt. Holnap végre igazán jó lesz neki, de azt is tudta, hogy szervének segítségére lesz szüksége, ha kifogástalanul akar működni. Elővette a kék tablettát, hogy tegyen egy próbát a holnapi kaland előtt. Vili kérdően tekintett Pamelára, mintha engedélyt szeretett volna kérni tőle. Vigasztaló szavakra vágyott, de Pamela nem válaszolt, csak hatalmasra tátott szájjal és nagy szemekkel figyelte őt. Vilinek az volt a szerencsétlensége, hogy újra megkívánta a jéghideg sört, és a Viagrára ráitta az egészet. Először nem értette, miért nem történik semmi a farkával, de mire megfejtette volna a talányt, nagyon elálmosodott és bebújt Pamela mellé.

Másnap Vili újra arra ébredt, hogy pisilnie kell. Pamela két combja közt találta magát. Nehezen tudott tőle mozdulni, ezért elbúcsúzott Pamelától, és leeresztette őt. Zebre vágta a kék tablettát, és elindult Miráért, hogy felcsípje. Barátai tudták, mire készül.

– Csak vigyázz, nehogy csíkot húzz a homokba a tengerparton, amikor majd Mira vonszol maga után. És ne ússz háttal a tengerben, mert cápauszonyak nézik majd... – kiabálták neki.

Miközben az autóban ültek, Vili már nagyon ráugrott volna Mirára, lopott pillantásokat vetett rá... Mira lekapta a felsőjét, és furdóruhája látni engedte azt, amit Vili tegnap még Pamelán szorongatott. Féltve őrzött farka merevedni kezdett, nem tudta, hogyan takarja el Mira elől, aki szemlátomást élvezte Vili kínjait. Persze Vili szépnek és nagyszerűnek látta a helyzetet, már az álló rúdját sem szégyellte, úgy érezte, kezdetét veheti a kaland...

Vili alig vonszolta magát, amikor fáradtan „hazatért”. Kollégái nagy kíváncsisággal várták.

– Na, mi volt? Megvolt?

– Nem, mert homokvihar támadt, így képtelenség bármit is csinálni – mindezt megpróbálta a lehető legmeggyőzőbb arckifejezéssel mondani. Az egészben az volt a szép, hogy Vili tényleg elhitte, hogy ezt be is veszik neki. Mindenki tudta, miről van szó. Mira felültette őt rendszeren, ő ilyen nő volt.

– Valakinek meg kellene mondania Rókafejűnek, hogy állítsa le magát, mert megint sokat követel – javasolta heccből Pejo.

– Na, majd én! – mondta mellét veregetve Vili, és eltűnt. Senki nem gondolta komolyan, hogy valóban megteszi, de hát Vilitől minden kitelik.

Amikor Vili visszatért, kérdően néztek rá.

– Megálltam a háta mögött, elsoroltam neki, mi a bajunk vele, és elküldtem a fenébe... magyarul...



Rejtőzködés, 1971

Ha Vili furcsán viselkedett, és anyanyelvén motyogott, Rókafejű mindig arra gondolt, biztos nehéz napja volt az idiótának, és majd átmegy rajta.

– Ne a fejeteket fogjátok, ti talán megtettétek volna? – folytatta Vili.

– Sebaj koma, itt van ez a poroltó, neked adom egy tízesért. Ma takarítottuk a hotelt, és újakat kellett felszerelnünk, mert a biztonsági előírások megkövetelik, de vidd haza, kutyabaja. Sose tudhatod, mikor üt ki otthon egy kis tűz.

Vili megcsinálta az üzletet, és már vitte is volna, amikor a horvát kollégája odaszólt neki:

– Te hallod, csak nem gondolod, hogy tényleg működik? Menj, és próbáld ki, és látni fogod, hogy átvertek.

Vili feldühödött, vitte a poroltót, hogy kipróbálja a szálloda parkolójában. Szétszedte a készüléket, és megnyitotta. Úgy kirobbant belőle az anyag, hogy nem lehetett megfékezni. Vili szaladt a parkolóból, mint akit üldöz a balsorsa. Az étterem függőnye mögé bújt, úgy gondolta, ha ott van, senki nem láthatja, és az egészből nem származik gondja. Messziről úgy tűnt, mintha hó lepné el a parkolót, pedig nyár volt. Vili meglátta Rókafejűt, aki tombolt és közben azt kiabálta: Ki volt az a marha?!

Vili összeszedte magát és hátrafordult. Mira állt vele szemben, rákacsintott és a fülébe súgta:

– Majd holnap.

És Vili ott állt reményteljes arccal, kezét a zsebébe eresztette, hogy ellenőrizze, maradt-e még a kék tablettából. Ezután kihúzta vállait, és elégedetten vonult felfelé a lépcsőkön, hogy betérjen szobájába.

Vili végre ledobhatta magáról „hódító” öltözékét, amit Mira miatt viselt magán, és újra kiscgatyás faszi lett. Szokásához híven most is nagyokat kortyolt a söréből. Halványan hallotta Rókafejű olasz átkait, de mindezt már le se baszta.

Vörös cipellők

...Rancos lakosságát mérhetetlen hiúság jellemezte. Nagyon fennhordták az orrukat, és a saját törvényeik szerint éltek. Volt azonban egy dolog, aminek kitüntetett szerepet tulajdonítottak a falu lakói: a cipők. Úgy viselték magukon őket, mintha mágikus erővel bírnának, s a cipők alapján ítélték meg egymást.

Egyszer Rancos papja toronyórát akart a templom homlokzatára szereltetni, ezért buzgó gyűjtésbe kezdett. De amikor látta, hogy az emberek vonakodnak attól, hogy jobban megeresszék pénztárcájukat, felszólította az ájtatos hívőket, hogy legalább egy pár új cipő árát fektessék be a közhasznú katolikus projektbe. Gondolhatjuk, milyen felháborodást váltottak ki e szavak a nép körében. Nagyon nagy dolognak kellett ahhoz történnie, hogy valaki megváljon legkedvesebb lábbelijétől, vagy pedig feláldozza egy nemesebb cél érdekében. Akadtak azért kivételek. A Körömcipő utca attól lett nevezetes az utóbbi három hétben, hogy elhagyott szandálok és alkalmi cipők nyomára bukkantak az út szélén. Ez mindenki számára megmagyarázhatatlan jelenség volt, összeegyeztethetlen a falu filozófiájával. A helyzetet még tovább tetézték Vad Kati gyakori hisztérikus kirohanásai, aki cipőket dobált férje után, amikor az elhagyta a házat. Csupán egy-két titkot sikerült megfejteniük az embereknek az útszéli cipők eredetéről. Ott volt a szőke, agyonhidrogénezett anyós esete. A nő, aki leginkább egy tanyasi tyúkra emlékeztetett, napjában háromszor öltözködött: volt egy reggeli, nappali és esti viselete, természetesen a cipőit is folyamatosan cserélte. Egyszer csak megtetszett neki kikapós menyé magas sarkú cipője, magára húzta, és elindult benne közszemlére. A sarok azonban túl magasnak bizonyult számára, mert mielőtt még bárki is megcsodálhatta volna a cipőcsodát, kificamodott benne a bokája, és hatalmas jajveszékelés közepette kiáltott segítségért. A nőt vitték, a cipőt persze otthagyták árván, kitörtött sarokkal. A másik elhagyott cipő egy kényelmes, de szintén tönkrement lábbeli egyik párja volt. A falu legpletykásabb vénasszonya úgy szállt biciklire, hogy vérében volt már pár promile alkohol. Rendesen meghúzta az üveget az asszony, mielőtt felszállt volna, azt gondolta, a cipője úgymint megvédi az eséstől... Nem így történt. Amikor az asszony a hídhoz ért, repült ő is, meg a cipő is a patak felé. Az asszony él és virul, de azóta is sajnálkozik cipője miatt.

A legutóbbi megbotránkozást azonban egy fél pár széttagozott vörös cipellő váltotta ki Rancos lakossága körében, amit épp az öregasszony lábbelije mellé rúgtak a híd mellett. A falu összes nőszemélyét sorra vették, de senki sem illett a profilba. A titkot végül Rancos susztere fejtette meg, aki szabadidejében meglehetősen kukkoló tevékenységet végzett a függöny mögött. Az egyik éjjel nem tudott elaludni, ezért beült szokásos helyére. Különleges élvezetet nyújtott számára a gondolat, hogy részese lehet egy kis éjjeli szenzációnak. Maga sem hitt a szemének, amikor a sötétben a Rancos Casanovájának titulált férfit vélte látni, amint az hangosan morog, mert képtelen megszabadulni cipőjétől. Csak nagy szenvedés közepette tudta lerúgni magáról az egyik vörös cipőt, de aztán már síró hangon nyögött is. Csak napokkal később derült ki, hogy a cipőt a férfi szeretője húzta rá bosszúból, amikor az részegen feküdt. Az asszony azonban úgy ráerősítette speciális eszközökkel a cipőt kedvesére, hogy attól lehetetlenség volt megválni. A nő elmondása szerint, így akarta megleckéztetni szeretőjét, tudja meg, milyen szenvedéseken kell keresztülmennie egy nőnek, ha egy olyan férfit szeret, aki történetesen a falu bikája.